

SỐ 216

PHẬT NÓI KINH CHUYỆN CÁ LỚN

*Hán dịch: Đời Đông Tấn, Sa-môn Trúc Đàm Vô Lan,
người xứ Thiên Trúc.*

Nghe như vậy:

Một thời Đức Thế Tôn ở rừng Kỳ-đà, vườn Cấp cô độc, thành Vương xá.

Khi ấy Đức Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

Ngày xưa, có những cá lớn sống trong một dòng nước. Cá lớn ra lệnh cá nhỏ:

–Các người không được rời nơi này đi đến chỗ khác vì sẽ bị kẻ ác bắt.

Cá nhỏ không nghe lời dạy của cá lớn, tùy tiện đi đến nơi khác.

Người đánh cá dùng mồi mắc vào lưới tơ giăng bắt những cá này. Cá nhỏ thấy vậy, chạy về chỗ cá lớn. Khi cá lớn thấy cá nhỏ về, hỏi chúng:

–Các người có rời chỗ này đi đến nơi khác không?

Cá nhỏ đáp:

–Vừa rồi chúng tôi đi đến chỗ kia và mới trở về.

Cá lớn hỏi:

–Các người đến chỗ kia mà không bị lưới bắt hay sao?

Cá nhỏ đáp:

–Chúng tôi đến chỗ kia, không bị người bắt, nhưng thấy từ xa có dây tơ dài theo sau chúng tôi.

Cá lớn bảo cá nhỏ:

–Các người đã bị hại. Vì sao? Sợ tơ mà các người thấy từ xa đi theo sau chính là vật ngày xưa đã hại hết tổ tiên cha mẹ chúng ta. Nay, các người chắc chắn bị hại. Các người không còn là con ta nữa.

Khi ấy, cá nhỏ đều bị người đánh cá bắt hết lên bờ. Như vậy cá nhỏ vì kiêu căng nên bị chết.

Cũng vậy, có một Tỳ-kheo mặc y mang bát du hành khát thực trong làng xóm, làm phước độ chúng sinh, nhưng không hộ trì thân khẩu ý, không hộ trì các căn, ý không chuyên nhất. Trong lúc đang khát thực trong làng xóm, Tỳ-kheo đó thấy những cô gái xinh đẹp tuyệt trần, sắc đẹp như hoa đào, liền sinh tâm dâm dục. Với tâm dâm này làm cho thân, miệng, ý bốc cháy. Vị này với thân, miệng, ý bốc cháy, từ nơi làng xóm khát thực trở về trú xứ, phát sinh dục tưởng, nên đến chỗ Tỳ-kheo Tôn trưởng, đem sự việc này thưa với các vị Tỳ-kheo.

Các vị Tỳ-kheo Tôn trưởng bảo Tỳ-kheo đó:

–Ông phát sinh dâm tưởng, điều đó là bất tịnh. Nay Tỳ-kheo hãy quán bất tịnh.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Các vị Tỳ-kheo Tôn trưởng dạy đến ba lần như vậy.

Bấy giờ, vị Tỳ-kheo đó với thân, miệng, ý bốc cháy, lại đi vào làng xóm khát thực, thấy những cô gái xinh đẹp tuyệt trần, sắc đẹp như hoa đào, nên sinh tâm dâm dục. Với tâm dâm dục này, thân, miệng, ý bốc cháy. Vị ấy với thân, miệng, ý bốc cháy, sau khi khát thực ở làng xóm xong, trở về trú xứ, đến chỗ các vị Tỳ-kheo Tôn trưởng, đem sự việc này thưa với các vị ấy.

Tỳ-kheo Tôn trưởng bảo Tỳ-kheo đó:

–Về sau ông không còn là Tỳ-kheo trong chúng của ta.

Khi ấy Tỳ-kheo đó không kịp xả giới, vội mặc y phục thế tục, thích thú trong ái dục. Như vậy là Tỳ-kheo đó đã bị ma quỷ thúc, làm theo ý muốn của Ba tuần, không thể thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử ưu bi khổ não.

Như thế, các Tỳ-kheo có đầy đủ lợi dưỡng thì rất nguy hiểm, rất khổ, rất đáng sợ. Do đó bị đọa vào đường ác, không thể đạt đến chỗ vô thượng. Nay các Tỳ-kheo phải học như vậy. Đã được lợi dưỡng phải xả bỏ, chưa được lợi dưỡng không nên sinh ý tham cầu, các Tỳ-kheo phải học như vậy.

Các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

